

Kerst

in de

Anne
West

kleine

theetuin

KORT VERHAAL

ROMAN

Anne West

Kerst in de kleine
theetuin

Uitgeverij Zomer & Keuning

1

Moeizaam zette Fleur van Nierop de piek op de kleine kerstboom die ze aan de voorkant van de bakkerij had neergezet. Jeetje, zelfs van een kerstboom versieren raakte ze tegenwoordig al buiten adem. Ze liep naar de schakelaar en zette de lichtjes in de kerstboom aan. Ja, mooi en uitnodigend.

Ze legde even haar hand op haar forse buik. Volgend jaar zou haar kindje deze lichtjes ook zien. Nu trappelde hij of zij – dat wilde ze niet weten – nog stevig rond in haar buik. Nog een paar dagen en dan ging ze echt met verlof, al had ze het de afgelopen maanden al flink rustiger aan moeten doen hier in de theetuin. Dat was een hele opgave voor haar geweest, zelfs al had ze kundige en gemotiveerde medewerkers in Laura en Sarah.

Het zomerseizoen was druk geweest en natuurlijk was daar ook nog het grote feest voor haar opa Leen en diens nieuwe vrouw Maria, de oma van haar vriend Daan. De verloskundige had haar talloze keren op het hart gedrukt naar haar lichaam te luisteren. En als zij het niet deed, deed Daan dat wel.

‘Nog even, hè kleintje,’ zei ze zacht. ‘Volgend jaar zie jij dit ook. Ik ben zo benieuwd hoe je het vindt.’ Tevreden keek ze de bakkerij met het kleine restaurant aan de voorkant, rond. Als straks de kerstvakantie begon, zou het eiland weer volstromen met toeristen. In de gezellige, ommuurde theetuin zitten was nu niet mogelijk, maar ze zouden massaal lekkers komen halen voor in hun vakantieaccommodaties. Het zou nog even heel erg druk worden voor ze zich met Daan terug kon trekken om zich voor te bereiden op de

komst van hun baby. Nog even heerlijk samenzijn, daar verheugde ze zich ook op.

De voordeurbel rinkelde ten teken dat er iemand binnenkwam. Fleur realiseerde zich dat ze vergeten was de deur op slot te doen. Ze waren allang gesloten. Ze draaide zich naar de klant om en haar mond viel open.

‘Eh, hoi,’ zei de vrouw.

‘Merel?’ Fleur staarde haar aan.

‘De enige echte.’

Even wist Fleur niet wat te doen. Voor haar stond een vrouw uit een verleden dat afgesloten was. Maar ze was ook iemand met wie ze jarenlang lief en leed had gedeeld. Ze deed spontaan een paar stappen naar voren en omhelsde haar. ‘Wat doe jij nu hier?’

‘O, dat is een lang verhaal,’ zei Merel afwerend. Fleur bekeek haar eens goed. Het was een paar jaar geleden dat ze haar oude vriendin uit Amsterdam had gezien. Hun contact was eigenlijk al vrij snel verbroken nadat Fleur vanuit Amsterdam naar Texel was verhuisd. Niet dat ze echt ruzie hadden gehad, maar het leek wel alsof de klik er opeens niet meer was. Merel was altijd een bijzonder knappe, aantrekkelijke vrouw geweest, zakelijk, druk en eerzuchtig. Nu zag ze er moe uit, met donkere kringen rond haar ogen en blond haar dat slordig was opgestoken. Zelfs haar kleding, vroeger zo verzorgd, leek slonzig.

‘Wanneer is dat gebeurd?’ Merel knikte met een vage glimlach naar haar buik.

‘Zeven en een halve maand geleden,’ zei Fleur lachend.

‘O, wow. Is het van Cas?’ Fleur besepte nu echt dat ze Merel al heel lang niet meer had gesproken.

‘Nee, natuurlijk niet. Onze relatie was al uitgegaan in Amsterdam, dat weet je toch nog wel?’

‘Ja, maar hij ging toen ook hierheen,’ zei Merel.

Fleur schudde haar hoofd. ‘Ik woon nu samen met mijn vriend Daan. Hij is een makelaar op het eiland en we hebben elkaar ontmoet vlak nadat ik hier ben komen wonen.’ Op de eerste dag dat ze op Texel kwam wonen zelfs, maar ze wist niet zeker of ze haar romantische perikelen met Merel wilde delen. Hun vriendschap was iets van vroeger.

Merel knikte langzaam en leek te aarzelen. ‘O, oké. Sorry, ik...’ Ze haalde haar schouders op en ineens leek de zelfverzekerde en bazige Merel die ze kende uit het verleden heel iemand anders. Ze oogde zo kwetsbaar. ‘Weet je, ik had niet moeten komen. Ik ga maar weer.’ Merel draaide zich om, maar Fleur hield haar, zo snel als haar logge lijf dat toeliet, tegen.

‘Doe niet zo gek,’ zei ze terwijl ze Merel bij haar pols pakte. ‘Ik vind het heel leuk om je weer te zien.’

‘Dat meen je niet echt,’ zei Merel.

‘Jawel, dat meen ik wel.’ Fleur beseftte dat dat inderdaad zo was. Wat er ook tussen hen gebeurd was, of misschien beter niet gebeurd was, ze was benieuwd hoe het met haar vroegere vriendin ging. ‘Wat brengt je hier?’

‘O, nou ja, het is bijna kerst en ik moest er even tussenuit,’ zei Merel.

‘En toen dacht je aan Texel?’ vroeg Fleur ongelovig. Merel had de aantrekkingskracht van het eiland nooit begrepen en ze was ook nooit op bezoek geweest.

‘Ja, waarom niet?’

‘Dus je bent hier op vakantie?’

‘Ja, inderdaad,’ zei Merel. Haar stem klonk hoog en afgeknepen.

‘Kunnen ze je wel zo lang missen bij de bank?’ Merel had altijd een hoge functie bij een bank gehad, wist ze nog.

‘Ja, hoor,’ zei Merel schouderophalend. Fleur kniep haar ogen samen. Iets klopte er niet, maar ze wist niet wat. Aandringen durfde ze echter niet.

‘Waar logeer je?’

Merel haalde weer haar schouders op.

‘Je kunt bij ons komen,’ zei Fleur spontaan.

‘O nee, niets daarvan. Jullie moeten nu samen zijn. Ik vind wel wat.’

‘Alles is volgeboekt de komende tijd, denk ik.’ Ergens was ze opgelucht dat Merel haar aanbod zo resoluut afwees. Ze wilde inderdaad dolgraag nog even samenzijn met Daan.

‘Nou, dan ga ik weer weg,’ zei Merel gelaten.

Fleur grabbelde naar haar telefoon. ‘Wacht even.’

De telefoon ging een paar keer over voor er opgenomen werd.

‘Ha, Fleur, met Koen.’

‘Hoi Koen, sorry dat ik stoor, maar ik heb een heel grote gunst nodig.’

‘Een kamer?’ zei Koen nadat ze het verhaal kort had toegelicht.
‘Nu nog?’

‘Ik weet het, ik weet het.’

‘Wacht even.’ Ze hoorde getik en geritsel. ‘O, kijk nou, dat is echt geluk hebben. Ik heb een annulering.’

‘Echt? O, mag Merel...?’

‘Natuurlijk. Zeg haar maar dat ze zo lang kan blijven als nodig is. Gratis uiteraard, omdat ze een vriendin van jou is.’

‘Je bent echt te goed voor deze wereld,’ zei Fleur.

‘Ja, ik zal dit maar niet aan Emma vertellen. Ze is nooit zo blij als ik voor niets dingen uitdeel.’

Fleur grinnikte. Koens vriendin was zakenvrouw en investeerder, en ze wist zeker dat zij nog nooit in haar leven iets zomaar had weggegeven. ‘Dank je wel.’

‘Geen probleem. De sleutel ligt voor haar klaar bij de receptie.’

Ze keek Merel triomfantelijk aan. ‘Ik heb een kamer voor je in een geweldig hotel.’

‘Koen?’

‘Een heel goede vriend,’ zei ze. ‘O, Merel, er is zoveel gebeurd de afgelopen jaren.’

‘Zeg dat wel,’ zei Merel, en Fleur vermoedde dat ze het meer over zichzelf had dan over haar.

‘Zal ik het adres in je telefoon zetten?’ vroeg Fleur. ‘Of kom je bij mij eten?’

Merel schudde haar hoofd. ‘Nee, ik ga naar dat hotel. Ik kom hier morgen wel terug, goed?’

‘Ja, natuurlijk.’ Het bevreemde haar een beetje, maar ze besloot er niets van te zeggen. Ze had eigenlijk niet verwacht haar vroegere vriendin ooit weer te zien.

‘Oké, nou bedankt,’ zei Merel. ‘Dan zie ik je morgen wel.’

Fleur knikte en keek Merel na, die snel de bakkerij uitliep. Wat was er in vredesnaam aan de hand met haar? Ze pakte haar telefoon en stuurde snel een appje naar haar nichtje Rosa en hun vriendin Kyra. Merel is hier.

Opeens moest ze weer denken aan die heerlijke avonden in Amsterdam toen ze, onder het genot van flessen wijn en zakken chips, met z’n vieren, gierend van de lach op de bank hingen. Geheimen hadden ze niet voor elkaar en zat er een in zak en as, dan stonden de andere drie voor haar klaar. En hoe vaak hadden ze niet zwijmelend naar een of andere romantische film gekeken, dromend van hun prins op het witte paard?

Fleur streek in gedachten over haar buik. De baby was overduidelijk bezig met wat rek- en strekoefeningen. Toen ze wegging uit Amsterdam was Merel aan het daten met... hoe heette hij ook alweer, haar Engelse bankmanager. O ja, Clive. Dat was uiteindelijk zeker niets geworden.

Meerdere piepjes van haar telefoon haalden haar uit haar gedachten.

Wat?? appte Kyra.

Op Texel? Merel? appte Rosa.

Schat, ben je bijna thuis? Het eten is bijna klaar. Dat was Daan. Fleur glimlachte, stopte haar telefoon weg en zette de lichtjes van de kerstboom uit. Even later trok ze de deur van de bakkerij achter zich dicht en liep de koele avondlucht in.